

Judith

Van presteren naar voelen

Judith stopte als notaris. Ze ging opnieuw studeren. Niet meer voor haar cv, maar voor wat haar hart raakte. Kinderautisme. Spirituele paardencoaching. Ze gaf zichzelf de ruimte om zich helemaal te ontplooiën. 'Ze durfde haar rationele masker definitief af te zetten,' zegt Arno. 'Niet meer alleen voor mij, maar voor iedereen.'

Bewuste keuzes maken

In juli 2024 begon ze met celtherapie in Duitsland. Intensief en kostbaar. Daarna onderging ze operaties. Eten werd steeds moeilijker.

De connectie tussen haar en Arno groeide. 'We konden minder doen. Maar zoveel meer voelen en delen.' Tijdens haar afscheidsdienst vertelde hij: 'Onze gesprekken, zoveel jarenlang, waren bijzonder, maar de laatste maanden waren van een andere orde. Ze raakten een diepere laag. Over jouw volgende reis, over loslaten, over thuiskomen. Dat waren ongekend mooie, maar ook verdrietige momenten, alleen mogelijk vanuit een onvoorwaardelijke liefde die de dood overstijgt.'

Bij een sessie met paarden werden ze eerder letterlijk naar elkaar toe geduwd. Judith keek Arno aan en zei: 'Ik probeer het nog één keer. En als het dan niet lukt, dan is het goed.'

Het was goed. Toen de celtherapie geen effect meer had. Ze kreeg in december nog een chemo. Herstelde nauwelijks. In januari volgde een halve dosis. Toch besloot ze nog een keer met de hele familie naar de Italiaanse sneeuw te gaan. Skiën. Haar grootste droom die nog open stond. 'Met haar laatste energie heeft ze de reis gemaakt. Dansend op de ski's, één met de natuur. Daarna had ze rust.'

Wat ze naliet

Judith overleed thuis op tweede paasdag 2025, nadat ze op Goede Vrijdag haar reis naar huis begon. Alles had ze geregeld. Praktisch en liefdevol. Over hoe ze afscheid wilde nemen. Hoe ze herinnerd wilde worden.

Wat ze naliet: een levend testament. Belichaamde bewustwording. Ze leerde haar kinderen en iedereen om haar heen dat je puur mag leven. Dat je mag kiezen voor wat je echt wil. Voor wat je gelukkig maakt.

Thuiskomen in de natuur

De plek waar ze begraven is, een natuurbegraafplaats, weerspiegelt die verbondenheid met haar essentie. Circulair, terug naar de natuur. Naar je eigen natuur. Haar ultieme manier van thuiskomen.

Zoals Arno voorlas tijdens haar afscheidsdienst: 'Samen hebben we jouw spirituele pad herontdekt. Jij was weer thuis in het ritme van de natuur, in de stilte van het bos, in de blik van je paard. Jij was nooit echt los van die wereld, je was alleen even verdwaald in de drukte van het leven. We spraken veel over je ziekte, maar ook zonder woorden wisten wij wat er speelde. We voelden samen. Zo diep, zo zuiver. Dat kan alleen wanneer twee zielen elkaar volledig vertrouwen en openstaan voor de stilte achter het zichtbare.'

De cirkel rond

Door haar ziekte was Judith in haar laatste jaren fulltime thuis. Arno werkte steeds minder, zorgde voor haar en de kinderen. 'We hebben meer quality time gekregen,' zegt hij. 'Door er gewoon te zijn. Voor de kinderen. Voor elkaar. Die tijd was onbeschrijfelijk fijn.'

Ook met haar bonusdochters bleef het contact hecht. Lotte wilde alles begrijpen. Keek mee. Stelde vragen. Vera verwerkte Judiths ziekte in haar eindcollectie van de modeopleiding in Tilburg, waarmee ze haar studie afrondde. In de ontwerpen zitten de celstructuur en de groei van Judiths kankercellen verwerkt.

'We gaan het anders doen,' zei Judith. En zo deed ze het. Tot het einde. In liefde. In haar eigen waarheid.

Ben je naaste van een vrouw met gynaecologische kanker? Olijf biedt een luisterend oor en ondersteuning voor naasten, door naasten. Meer informatie: olijf.nl/naasten.

